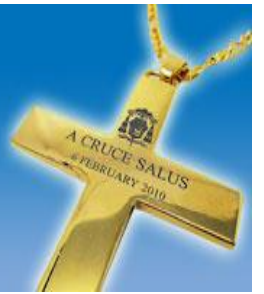




สังมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org



วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 29 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก สมเด็จพระสันตะปาปาของเรา มีบรรดาศักดิ์หรือคำเรียกตำแหน่งของพระองค์หลายอย่าง เช่น ประมุขสูงสุดของพระศาสนจักรคาทอลิก พระสังฆราชแห่งกรุงโรม และพระอัครบิดรแห่งตะวันตก เป็นต้น แต่คำเรียกที่สอดคล้องกับบทบาทของพระองค์มากที่สุด ในฐานะผู้แทนของพระเยซูเจ้า คือ “ผู้รับใช้ของบรรดาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า” (**Servus Servorum Dei**) ในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงบอกบรรดาศักดิ์เกี่ยวกับจุดประสงค์ของการเสด็จมาของพระองค์ว่า พระองค์ “มิได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่น” (มก 10:45) โดยทั่วไปแล้ว คำว่า “ผู้รับใช้” มักจะหมายถึงบุคคลที่อุทิศตนทำงานเพื่อประโยชน์ของคนอื่น พระเยซูเจ้าของเราทรงเป็นบุคคลประเภทนี้แหละ

ในบทอ่านที่หนึ่งซึ่งเรารู้จักกันดีในนาม “บทเพลงของผู้รับใช้ที่ทุกข์ทน” พระเจ้าตรัสถึงผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ว่า “หลังจากที่เขาประสบความทรมานแล้ว เขาจะได้เห็นแสงสว่างและจะพอใจ ความรู้ของผู้รับใช้ที่ชอบธรรมของเราจะนำความชอบธรรมมาให้แก่คนจำนวนมาก เขาจะรับความผิดของคนทั้งหลายไว้เอง” (อสย 53:11) แน่หนอน ตามบริบท “ผู้รับใช้ที่ทุกข์ทน” คนนี้หมายถึง “ชาวอิสราเอล” ซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม แต่ในความหมายที่กว้างขึ้น บุคคลที่พระเจ้าทรงกล่าวถึงนี้ยังหมายถึง “พระเยซูเจ้า” ผู้ทรงรับใช้โดยการ “มอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่เพื่อมวลมนุษย์” (มก 10:45) ด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น การบอกว่าในฐานะผู้รับใช้ พระเยซูเจ้าทรงอุทิศตนเพื่อประโยชน์ของคนอื่น อาจเป็นคำพูดที่น้อยกว่าความเป็นจริงเสียด้วยซ้ำไป เพราะพระองค์ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นแก่มวลมนุษย์ แม้แต่ชีวิตของพระองค์เอง

นักบุญยากอบและนักบุญยอห์นเข้าใจพันธกิจของพระเยซูเจ้าในฐานะผู้รับใช้ผิดพลาดไป พวกเขาคิดว่าพระองค์กำลังจะสถาปนาอาณาจักรอิสราเอลขึ้นใหม่ ดังนั้น เพื่อมั่นใจว่าพวกเขาจะได้รับตำแหน่งอันทรงเกียรติในอาณาจักรดังกล่าวนี้ พวกเขาจึงเข้ามาทูลพระเยซูเจ้าว่า “ขอโปรดให้ข้าพเจ้าคนหนึ่งนั่งข้างขวา อีกคนหนึ่งนั่งข้างซ้ายของพระองค์ในพระสิริรุ่งโรจน์เถิด” (มก 10:37) ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่รู้ว่าพระเยซูเจ้าจะทรงเข้าสู่พระสิริรุ่งโรจน์โดยผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ที่แสนเจ็บปวดเท่านั้น ซึ่งพระองค์ทรงอ้างถึงในฐานะ “ถ้วย” (มก 10:38) ที่พระองค์จะทรงดื่มและ “การล้าง” (มก 10:38) ที่พระองค์จะทรงรับ ถ้าเป็นเช่นนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ก็ทำให้ท่านทั้งสอง รวมทั้งบรรดาอัครสาวกคนอื่นด้วย ตกใจอย่างสุดขีดอย่างแน่นอน อาศัยแสงสว่างแห่งการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ในวันอาทิตย์ปีสกาเท่านั้นที่ทำให้พวกเขาเรียนรู้ความหมายที่แท้จริงของพระ

คำรัสของพระองค์ในพระวรสารวันนี้ จากนั้น พวกท่านจึงตระหนักว่าในฐานะศิษย์ของพระองค์ พวกท่านต้องเป็นผู้รับใช้ด้วยเช่นกัน นั่นคือ ต้องอุทิศตนเพื่อคนอื่นจนกระทั่งล้มหายใจสุดท้าย ตามธรรมเนียมที่เราทราบว่าการรับใช้ที่ถูกต้องนั้นคือการปฏิบัติที่ถูกต้องในสมัยกษัตริย์เฮโรด อากริปปา ส่วนนักบุญยอห์น แม้ว่าไม่ได้เป็นมรณสักขี แต่ท่านถูกทรมานอย่างแสนสาหัสและต้องหนีไปยังเกาะปัทมอส และได้รับใช้เพื่อนพี่น้องคริสตชนที่นั่นจนกระทั่งสิ้นลมหายใจ

แน่นอน เราต้องไม่ลืมสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำในฐานะผู้รับใช้เพื่อเรา และในเวลาเดียวกัน เราต้องตระหนักด้วยว่าเราแต่ละคนถูกเรียกมาเพื่อเป็นผู้รับใช้คนอื่นด้วยเหมือนกัน เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมาพระเยซูเจ้าทรงชี้ให้เราเห็นว่าความสุขที่แท้จริงหรือชีวิตนิรันดรไม่ได้มาจากการมีทรัพย์สินเงินทองมากมายนับไม่ถ้วน แต่มาจากการให้หรือแบ่งปันสิ่งที่เรามีกับคนอื่น วันนี้พระองค์ทรงบอกเราว่าสิ่งหนึ่งที่เราสามารถให้กับคนอื่นได้คือ การรับใช้พวกเขา

บางคนอาจคิดว่าการเป็น “ผู้รับใช้” หมายถึงการทำกิจการพิเศษสำหรับคนอื่นหรือบางสิ่งบางอย่างที่แตกต่างจากงานที่เราทำเป็นประจำทุกวัน ในแง่หนึ่ง ความคิดนี้อาจมีส่วนจริงอยู่บ้าง แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เพราะจริงๆ แล้ว เราสามารถทำงานหรือหน้าที่ประจำวันของเราด้วยจิตตารมณ์แห่งการรับใช้ได้เช่นเดียวกัน พระธรรมบัญญัติว่าด้วย “พระศาสนจักรในโลกสมัยนี้” ระบุเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า “ขณะที่ทำงานหาเลี้ยงชีพของตนและครอบครัว ชายและหญิงกำลังทำงานเพื่อรับใช้สังคมด้วย” (GS 34) พูดอีกอย่างหนึ่งคือ ผู้ที่เป็นบิดามารดาไม่ควรมองการดูแลเอาใจใส่ครอบครัวของตนเป็นกิจวัตรประจำวันที่ได้รับคุณค่าหรือไว้ความสำคัญ เพราะครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานและจำเป็นของสังคม ถ้าครอบครัวดี สังคมนั้นก็จะดีตามไปด้วย ดังนั้น การดูแลเอาใจใส่ครอบครัวด้วยจิตตารมณ์แห่งการรับใช้จึงเท่ากับเป็นการรับใช้สังคมไปในตัวด้วย

นอกจากการดูแลเอาใจใส่ครอบครัวของตนแล้ว หลายคนต้องทำงานอื่นซึ่งเป็นอาชีพหลักของตน สิ่งหนึ่งที่เราต้องไม่ลืมคือ ไม่ว่าเราจะเป็นใคร เป็นนักธุรกิจ ครู หมอ พยาบาล ตำรวจ ทหาร ลูกจ้าง เกษตรกร หรือเป็นอะไรก็แล้วแต่ เราสามารถเป็น “ผู้รับใช้” ได้เสมอโดยการทำหน้าที่ของเราด้วยจิตตารมณ์แห่งการรับใช้ตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้า พระธรรมบัญญัติว่าด้วย “พระศาสนจักรในโลกสมัยนี้” พูดถึงกฎเกณฑ์การปฏิบัติงานของมนุษย์ว่า ในฐานะคริสตชนเราต้อง “ปฏิบัติให้ตรงกับประโยชน์ที่แท้จริงของมนุษยชาติ ตามแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้า และอำนวยให้มนุษย์ในฐานะบุคคลหรือสมาชิกในสังคมได้ปฏิบัติตามกระแสเรียกของตนอย่างครบถ้วน” (GS 35)

พี่น้องที่รัก ไม่ว่าเรามีอาชีพและหน้าที่การงานอะไร ให้เราทำสิ่งดังกล่าวโดยคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม สังคมที่เราอาศัยอยู่ และมนุษยชาติทั้งหมดเป็นที่ตั้ง แล้วเราจะกลายเป็นผู้รับใช้ของเพื่อนพี่น้องทุกคน ดังนั้น เราต้องเรียนรู้ที่จะมองงานทุกอย่างที่เราทำเป็นเสมือนวิถีทางที่จะทำให้กระแสเรียกการเป็นผู้รับใช้เหมือนพระเยซูเจ้าของเราสำเร็จไป จำไว้เสมอว่าความรู้และความสามารถซึ่งเป็นอำนาจอย่างหนึ่งของเราไม่ได้มีไว้เพื่อบังคับคนอื่นหรือแสวงหาผลประโยชน์จากพวกเขา แต่มีไว้เพื่อรับใช้และนำประโยชน์มายังคนอื่นและสังคมโดยรวม ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน